մարդ ես, չլինի թէ նաւի եզերն նստիս, այլ ափերնին տակն: Զի Արապք նենկաժոտք են. բայց Հոռոմցոց եւ ղուփաքէ յոյժ երկնչէին սպահոց եւ ենկիչէրոց: Եւ զի հողմն սակաւ էր եւ գետն որընթաց, կապեցին ափերնին գլուխն պարան երկայն. եւ ելեալ նաւավարքն ի ցամաք քարշէին գետեզերօքն: Եւ գային մերկ Արապնին երկու կողմամբ՝ հաց խնդրէին. եւ Հոռմցիք թփաք ձգէին, նոքա փախչէին: Եւ իբրեւ երեկոյ եղեւ թէմպէհ արին՝ զգաստ լինել, զի հարամզատա են Արապքն եւ խորամանկ: Պատմէր մի ոմն թէ Մի ննջէք. զի ես երբեմն երթայի Մըսր գետովս այս եւ գիտէի սոցա խորամանկութիւնս. առի զամենայն ինչ զոր ունէի՝ արծթէ թուր, թամբք, եւկան եւ զչանթաս. եդի զամենայն ի ներքեւս, զէյէրն ի գլուխս. եւ նեղէի զիս չնիրհել. բայց քունն յաղթեաց զիս. եւ Արապնին տեսեալ զարծթէ թամբքն, մտեալ ի ջուրն՝ եկին կէմին եւ կամէին առնուլ եւ ոչ կարացին զի մի՛ զարթիցեմ. ապա մինն հնարս իմացաւ, եհան զոտից մեծ բութն. իսկ ես ցաւոյն ի վեր վաղեցի. եւ նոքա առին զթամբքն եւ գնացին: Եւ մինչ նա զայն խօսէր՝ մի ոմն սկսաւ ճչել, վայ եւ եղուկ ասելով. իմացաք որ առին զնա ի ջուրն եւ խեղդեցին. եւ որոնեալ գտին զքէմէրն ի մէջքն. զի այն աշխարհն ամէն քամար կու կապեն զրամով. հանին զդրամն եւ զինքն թողին ի վրայ ջրին: Եւ պեղծքն այնպէս լողորդ եւ

149 յարապք: